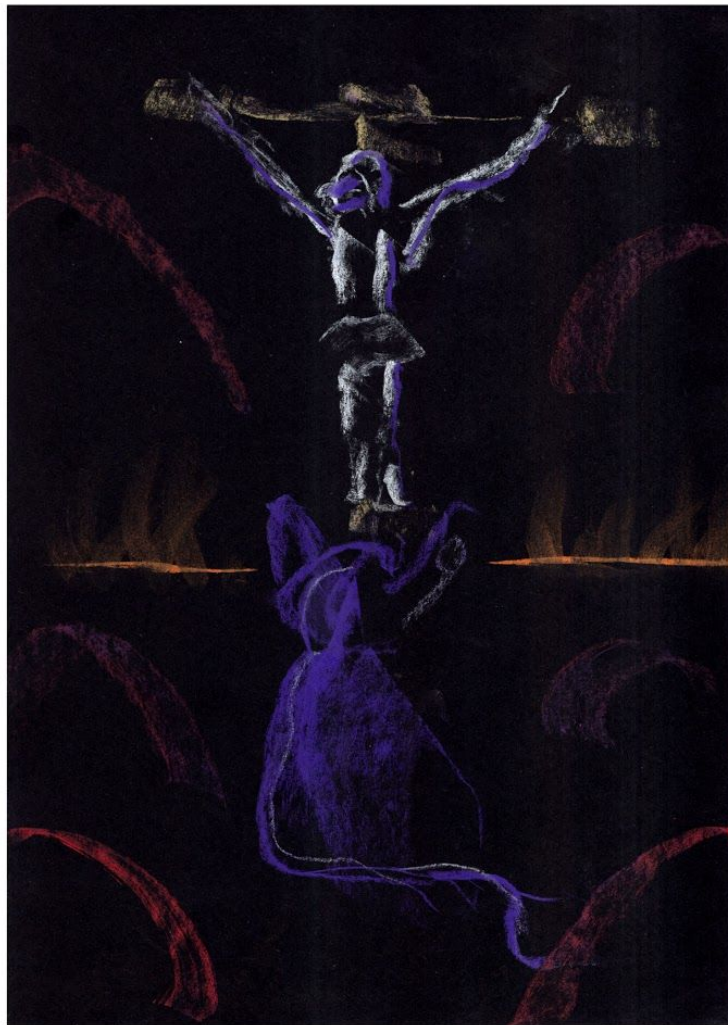

RADIO **KLEBNIKOV**

WEEKBLADEN #28

uitzending op 28/11/2020

de magnetische velden

Het Programma van de Vrije Lyriek

RADIO **KLEBNIKOV** WEEKBLADEN # 28

uitzending op 28/11/2020

*tekstverzameling vrijelijk te week gelegd , waaruit desgewenst de beschikbare stemmen op de
vermelde datum putten kunnen om zich ter aether te verheffen*

CC BY-NC-SA- Neue Kathedrale des erotischen Elends 2020

Lees Mij

- **RADIO KLEBNIKOV** selecteert zelf teksten uit wat er online verschijnt maar eenieder met toegang tot deze tekst mag en kan hier ook eigen teksten aanbieden (plakken, pasten) ter voorlezing
- opname in de 'RADIO KLEBNIKOV WEEKBLADEN' is voor een tekst geen garantie om voorgelezen te worden!
- geef voor elke tekst eerst de correcte **auteursnaam in kapitalen** (*dode dichters* mogen hun naam terug gewoon schrijven, oef...) op in **Kop 1** opmaak, gevolgd door de **titel** van de tekst (als die er is) in **Kop 2** - opmaak (als je niet weet hoe dat moet, raadpleeg dan [de handleiding](#) of probeer 's met tekenen misschien, ballet? yoga? wandelen helpt ook altijd...breien?)
- gelieve geen teksten in deze 'Lees Mij' -sectie te plakken!
- **RADIO KLEBNIKOV** behoudt zich het recht voor om de hier aangeboden teksten zonder enige verantwoording weerom te verwijderen (commerciële berichten, aanstootgevende nijdigheden,...)
- als je wil dat er **info over jou** als auteur in de pdf nadien staat...kan je die d'r zelf bijzetten
- alle teksten zijn en blijven uiteraard eigendom van de vermelde auteurs en resorteren hier onder [Creative Commons CC BY-NC-SA licentie](#)
- door ons geselecteerde auteurs die hun teksten hier NIET wensen, kunnen die zelf weghalen vóór de uitzending (selecteer en knip). Mensen die hun teksten verwijderd wensen te zien uit het online beschikbare PDF-bestand na de uitzending, kunnen hun verlangen naar vergetelheid kenbaar maken bij dv via dirkvekemans@yahoo.com

G.G.M. Utermark

Bepaal zelf de context

Koudwaterchinees speelt cloudgames op je televisie
koelkast moordenaars verzamelen bijsluiters medicijnen
het aantal ongeregistreerde gebruikers van de natuur neemt toe

collectanten namens de farmaceutische industrie
in een volledig gecrowdsourced sportkledinglijn
bonken op deuren kantoren cryptotaalgebruikers

in totale instituties verwisselen ze vacatures
verliefd op het virus vieren ze verval
maar wel overal perfecte wifi

Luchtbeddenpaleis versus kantooromgeving

Ze stond slechts gekleed in een turkooizen legging
push-ups aan haar bureau te doen
om de probleemzones aan te pakken

lekker kleurtje zei ik
bepaal jij dat
zei ze hijgend

wat kan jou dat schelen?
het ruikt hier wel erg speciaal
heb je een nieuwe kruidenthee ontdekt?

ze liet een boertje
en zette de digitale radio uit
overal zijn flitsers zei ze

nu gaan we knallen
hoe is het weer eigenlijk in China?
je hebt wel een brede belangstelling riposteerde ze

ze nam weer een andere houding aan
standje hond of zoiets
even in mijn fitness-Bijbel kijken

Maurice Scève

Délie

XXIX

Dessus le Coeur vouloit seul maistriser
L'aveugle Archier, qui des dieux est le maistre:
La Parque aussi le veult seigneuriser,
Qui des humains se dit seule dame estre.
Mais sur ce poinct, qu'on le met en sequestre,
Ma Dame acoup s'en saisit par cautelle.
Tu ne deçoys, dit il, ces deux cy, Belle,
Mais moy: car mort m'eust faict paix recevoir,
Amour victoire: & soubz ta main cruelle
Ne puy mercy, tant soit petite, avoir.

André Breton / Philippe Soupault

LA GLACE

Nous courons dans les villes sans bruits et les affiches enchantées ne nous touchent plus. Nous ne savons plus rien que les astres morts ; nous regardons les visages ; et nous soupirons de plaisir. Notre bouche est plus sèche que les plages perdues ; nos yeux tournent sans but, sans espoir. Quelquefois, le vent nous entoure de ses grandes mains froides et nous attache aux arbres découpés par le soleil. Tous, nous rions, nous chantons, mais personne ne sent plus son cœur battre. La fièvre nous abandonne. Les gares merveilleuses ne nous abritent plus jamais : les longs couloirs nous effraient. Nous aimions autrefois les soleils de fin d'année, les plaines étroites où nos regards coulaient comme ces fleuves impétueux de notre enfance

Les villes que nous ne voulons plus aimer sont mortes. Regardez autour de vous : il n'y a plus que le ciel et ces grands terrains vagues que nous finirons bien par détester.

Lorsque les grands oiseaux prennent leur vol, ils partent sans un cri et le ciel strié ne résonne plus de leur appel. Il ne nous est même plus permis de nous asseoir.

Un jour dont on ne sait plus la couleur, nous avons découvert des murs plus forts que les monuments. Nous disions : « Les planètes et les étoiles de première grandeur ne nous sont pas comparables.

Il n'y avait plus que la mort ingrate qui nous respectait.

Chaque chose est à sa place, et personne ne peut plus parler.

Nous leur avons donné notre cœur qui n'était qu'une chanson pâle.

Nous ne pouvons même plus penser. Les paroles s'échappent de nos bouches tordues, et, lorsque nous rions, les passants se retournent, effrayés, et rentrent chez eux précipitamment.

On ne sait pas nous mépriser.

Il n'y a plus qu'à regarder droit devant soi, ou à fermer les yeux : si nous tournions la tête, le vertige ramperait jusqu'à nous.

Notre prison est construite en livres aimés, mais nous ne pouvons plus nous évader, à cause de toutes ces odeurs passionnées qui nous endorment.

Nos habitudes sont des hennissements saccadés, des silences plus lourds encore.

Il nous faut de plus grands déserts.

La faiblesse est extrême.

Chaque chose est à sa place, et personne ne peut plus parler.

Nous leur avons donné notre cœur qui n'était qu'une chanson pâle.

Nous ne pouvons même plus penser. Les paroles s'échappent de nos bouches tordues, et, lorsque nous rions, les passants se retournent, effrayés, et rentrent chez eux précipitamment.

Ce sont les bruits des voitures de laitiers qui font s'envoler notre torpeur et les oiseaux montent au ciel chercher une divine nourriture.

Aujourd'hui encore (mais quand donc finira cette vie limitée) nous irons retrouver les amis, et nous boirons les mêmes vins. On nous verra encore aux terrasses des cafés.

Notre prison est construite en livres aimés, mais nous ne pouvons plus nous évader, à cause de toutes ces odeurs passionnées qui nous endorment.

Nos habitudes, maîtresses délirantes, nous appellent.

Je ris, tu ris, il rit, nous rions aux larmes en élevant le ver que les ouvriers veulent tuer.

La fenêtre creusée dans notre chair s'ouvre sur notre cœur.

Ouvre cette porte toute grande, et dis-toi qu'il fait complètement nuit, que le jour est mort pour la dernière fois.

C'est dommage que nous n'ayons plus faim.

lecture farine de Breton / Soupault - Les Champs magnetiques ISBN 978-2-07-031877-3, p. 27-33

N.K.d.e.E.

flagellatie van het ik

Otium divos rogat in patienti
Horatius Oden II, 16

ik weef een kleed van louter woorden
rond de leegte die ik ben
ik knoop de naaktheid van mijn gruwel
in de zakdoek van mijn vel

ik draai de vloeken die ik stotter
in mijn loeren naar genot
ik meng mijn sjankers van verdriet
in de goulash van mijn hart

ik glij de slangen van mijn angsten
in de ketel van mijn haat
ik strijk de slijmen van mijn afschuw
in de haren op mijn lust

ik zou mij willen schamen
maar helaas ik ben er niet
ik ben een wonde van de wereld
in de klaagzang van mijn lied

LAIS

CLXII

Het mist zichzelf meer dan het haar bemint,
dat zei het haar, wijl het met groots gebaar
haar lijf bedwong en in haar als een sint
zijn toverbol van lust ontspoon, en klaar
haar op haar weelde wees, zo diep in haar.

“Hoezo”, vroeg zij, terwijl het uit haar gleeed,
“bekleed mijn lijf jouw zijn dan toch met leed”?

“Toch wel, mijn lief, want het is nooit geheel
hetzelfde diep in jou: de tijd is wreed
en leeg rondom en altijd klein ons deel.

CLXIII

Het legt de hand zoekende in haar hand
en haar hand lost op in handen: de taal
is die der ledematen, een verband
dat tellend aanspraak maakt op zin, een haal
naar antwoord tussen de dijen, verbaal
nog slechts met de schijn te willen praten
terwijl ze nu al de kleren haten
die haar van het moment nog scheiden.

De adem stokt, het praten wordt verlaten.
In hen komt vrij de zucht van het lijden.

CLXIV

Triomferend windt het zich in slierten
af om haar, die gedurig met het vuur
de nachten splijt en het ongedierte
nijd en spijt en van eenzaamheid het uur
met haar verslingering verdrijft, elk zuur
verzoet, 't gemoed van bitterheid ontdoet
en kolkt als lust en leven in zijn bloed.

Het daalt in zwermen sintels gloeiend neer,
lost zich lavende op in haar. Voorgoed
bevrijdt is't van bestaan, 't vergaat niet meer.

CLXV

Bevrijd klimt het de berg op en het is
woud van donkergroene panterogen,
pad langsheen ravijnen, door droefenis
geblakerde ravage. Het hoge
ijs voorbij stijgt het met scherpe droge
wind die het snijdend nog weerhouden wilt.

Maar het ontkent te beven: dat het rilt
komt doordat het eerbied wil betonen:
hoog is het maar diepte die verschilt,
weelde is haar vlakke van het schone.

CLXVI

Het sprong weg, dat wat in haar ogen hing,
en 't dook onder in 't donkergroene loof
en wat daar wegstoof neen, het was geen ding
maar duizenden lampieren* in een koof:
geheim gezoem van licht in haar geloof.

Zij was niet hier, het was niet daar, want daar
was hier en ook de tijd kwam in gevaar,
omdat de ruimte prangde om het al
en zij alleen werd het gewaad gewaar:
het nimfenkleed van leegte overal.

CLXVII

Golflagen licht gestaag hun koplampen
eten de mist in 't dal waar het duistert
en in de hoop op bestemming dampen
zij heet de nek aan het stuur gekluisterd,
want naar de heks heeft niemand geluisterd.

Wielen ter plaatse verdraaien de hel
zonder weerga en de hemel bekt fel
van winst en vooruitgang en men fluistert
bij hanengekraai de clou van het spel,
maar naar de heks heeft niemand geluisterd.

CCLXXXVII

Nu het niet meer ik maar niemand is, geen
letter meer van elke naam die men het
gaf de zijne noemen mag, niet één steen
of een lijf of een woord of geld bezit,
nu wordt de hemel hel en zwart wordt wit.

Uit zijn goedheid wordt het kwaad geboren,
Al zijn liefde gaat in haat verloren.

Zijn lijfloze lust slaat in walging om
en zijn hoop zal slechts de angst bekoren:
gelezen treurnis wordt haar optelsom.

LIED

(voor Peter Holvoet-Hanssen,
uit elk vers van hem stroomt een zondvloed van lyriek)

zee, stille zee
zee van grijs verdriet
ruis mij, ruis mij nog een lied

ik wil haar zuchten horen
eenmaal voor ik sterf
ik wil haar lippen strelen
in jouw golven vol bederf

zee stormenzee
zee van grijs verdriet
ruis mij ruis mij nog een lied

ik wil haar vleugelen nemen
en stijgen uit mijn hel
ik wil haar sterren zien
nu nog voor ik sterf

zee harde zee
zee van grijs verdriet
ruis mij ruis mij ruis mij
zing mij nog een lied

zee dodenzee
zee van grijs verdriet
doe het nu doe het nu
want straks is zij er niet.

“zee van grijs verdriet” zie <https://www.roer.land/post/zeablues>

Svetlana Zakharova

we maken een kroon

de meest kostbare juwelen worden erin gelegd:
de eerstgeboren zonen, de huwbare dochters
ze vormen een hart, een schild, een opengerukte snavel, een smalle
gespleten tong
we zijn op zoek naar een symbool dat onze pijn blootlegt,
de ontelbare lijken op de slagvelden tentoon stelt,
en ervoor zorgt dat de boodschap duidelijk is:
dit hoort niet in een land dat door ons geregeerd wordt.
al kost het ons onze tederste zuigelingen,
de grenzen worden niet verlegd.

+++++

ik heb een man en een vrouw
ik heb een zoon en een dochter
ik heb enkele vrienden en iedereen
die ik liefheb is gezond
ik heb werk en een dak boven mijn hoofd
er is genoeg eten in huis
mijn huis is omringd door een grote wilde tuin
en er is stilte 's nachts, en overdag vaak ook
ik heb net genoeg geld om niet bang te zijn
dat de wasmachine het begeeft of dat de ketel uitvalt
ik heb drie paar winterschoenen
de grootste deel van de dag doe ik wat ik wil
of kan ik mezelf overtuigen om wat ik doe te willen
(soms kijk ik rond en kan ik nauwelijks geloven
dat dit er allemaal is, en blijft, en bij mij hoort)

en ik heb geen enkele reden meer
om poëzie te schrijven.

EPILOOG

nu de toekomst verdwijnt
in de kennis van morgen
beleven wij pijn
om wat zo zal zijn.

nu het verleden begint
in een jaar zonder zorgen
dat nooit heeft bestaan
weten wij stellig (helaas)
hoe het zal gaan.

de taal heeft geen woorden
voor wat er gebeurt
ravage en moorden
en niets gaat voorbij.

verletter het zuchten
boekstaaf de luchten
verkoop de momenten
maar niets maakt je blij.

Ik ben niks bijzonder
ik sukkel en sterf zoals jij
maar ik geef op je donder
het besluit van dit lied:

waarheid betekent
de leugen van morgen
liefde vertekent
de nijd die je ketent

het echte bestaat niet
het zingen gebeurt
het zijn is een klucht
en de dingen zijn lucht.

geloof wat ik voel, voel wat ik weet:
alleen lyriek maakt je vrij.

RADIO KLEBNIKOV 30/11/2020 @19u58

INHOUD

Lees Mij	3
G.G.M. Utermark	4
Bepaal zelf de context	4
Luchtbeddenpaleis versus kantooromgeving	5
Maurice Scève	6
Délie	6
XXIX	6
André Breton / Phillipe Soupault	7
LA GLACE	7
N.K.d.e.E.	9
flagellatie van het ik	9
LAIS	10
CLXII	10
CLXIII	10
CLXIV	10
CLXV	11
CLXVI	11
CLXVII	11
Svetlana Zakharova	14
we maken een kroon	14
ik heb een man en een vrouw	14
EPILOOG	15
INHOUD	17

Radio Klebnikov

is het programma van de Vrije Lyriek
elke zaterdag van 18u tot 20u
op de Leuvense vrije radio **Radio Scorpio**
FM 106 of <http://radioscorpio.be/luister.html>